

Germani, in quorum numero precipui fuerunt
Ulricus Huttenus, eruditione quoque clarissimus,
Franciscus Siccingus, & nobilis Francus Sylve-
ster Schaumbergius, scripto ei significassent, se vi-
tam & bona sua in defensionem doctrinae, quam
ipse assereret, impensuros esse, & plures, quam
centum nobiles, viros strenuos, se non nosse tan-
tum, verum etiam habere, qui eiusdem sint animi
aduersus omnes, qui Luthero vim inferre conen-
tur. Mox Pontifex mittit ad Electorem Saxo-
niae in Comitibus, quae Colonia post Caroli coronati-
onem celebrabantur, Marinum Caracciolum, &
Hieronymum Aleandrum eruditum Iudaeum, in
Italia natum, precipiens libros Lutheri comburi
omnes, & Lutherum vinculis capi, atque Romam
quam primum mitti. Bulla quoque Pontificia iam
publicata, & artibus Ecclesiae composita & sparsa
circumferebatur, qua damnabatur Lutherus, ut
diaboli & inferni filius, & archihaereticus. Ele-
ctor vero pietate & sapientia illustrissimus, se nec
posse nec velle Lutherum non convictum, & nihil
aliud, nisi sacrae scripturae testimonijs se erudiri
petentem, ista violentia adoriri, & innocentem
morti tradere. Hac igitur cum non succederet
legatis Pontificijs, alia aggredienda erat via.
Confluunt ad ipsum Imperatorem, & idem repe-
tunt. Imperator, se prius inquit, quam respon-
deat, auditurum esse sententiam & consilium di-
lecti Patris sui Friderici ducis Saxoniae. Sic enim
optimus